

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci žalobce: **L. O.**, bytem, zastoupeného Mgr. Bc. Lukášem Bělským, advokátem se sídlem Domažlická 1256/1, Praha 3, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.10.2016, č.j. JMK 159472/2016, sp. zn. S-JMK 141961/2016/ODOS/Fö,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.

Vymezení věci

Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Znojmo, odboru dopravy (dále též

„správní orgán I. stupně“), ze dne 31.05.2016, č.j. MUZN 37864/2016, sp. zn. 13800/2015/Do (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“).

Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona, kterého se z nedbalosti dopustil porušením ustanovení § 18 odst. 4 silničního zákona. Dne 18.11.2015 v 08:40 hod na pozemní komunikaci Dukelských bojovníků ve Znojmě bezprostředně pod křižovatkou s ulicí Brněnská jako řidič motorového vozidla tov. zn., reg. zn., jedoucí ve směru od ulice Vídeňská třída překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou platnou právní úpravou na 50 km/h, přičemž silničním laserovým rychloměrem LTI 20/20 TruCAM byla vozidlu naměřena rychlost 79 km/h, tj. pod odečtu tolerance měřicího zařízení byla jako nejnižší skutečná rychlost jízdy naměřena rychlost 76 km/h.

Za spáchání přestupku byla žalobci podle ustanovení § 125c odst. 4 písm. e) silničního zákona uložena sankce ve formě pokuty ve výši 3.500,- Kč, a současně mu byla podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,- Kč.

II. Obsah žaloby

Žalobce měl za to, že byl zkrácen rozhodnutím žalovaného a také v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení rozhodnutím správního orgánu I. stupně. Napadeným Žalovaný rozhodl i v rozporu se zákonem a s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu.

Žalobce ve svém odvolání napadl nezákonnost prvostupňového rozhodnutí, avšak žalovaný napadené vady nezhojil. Žalovaný se chybně vypořádal s jeho argumenty uvedenými v odvolání, přičemž některé argumenty a důkazní návrhy přešel bez povšimnutí, čímž nedostál požadavku vyplývajícím z ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Zejména se jedná o námitku úpravy procesních postupů ve vztahu k obecným principům ústavnosti, právního státu a smyslu materiálního aspektu daného skutku označeného za přestupek. Nevypořádal ani zákonným způsobem důkazní návrhy ohledně vypracování znaleckého posudku, který určí, zda je mechanismus výpočtu rychlosti měřeného vozidla v souladu s fyzikálními zákony. Takový postup mohl vyloučit, že měřicí zařízení rychlost jen neodhaduje. Nevypořádal ani návrh na výslech spolujezdce žalobce a skutečnost ztmavených skel na jeho vozidle. Nevypořádal se ani s námitkou vztahující se ke způsobu odměňování příslušníků PČR za prokázané přestupky nebo přítomnost potravin a sladkostí, které mají vliv na řádnou funkčnost rychloměru ve vozidle policistů.

Žalobce dále uvedl, že v přestupkovém řízení namítal podjatost oprávněné úřední osoby. Správní orgán I. stupně k tomu uvedl, že se žalobce k ústnímu jednání bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu nedostavil a vznesenou námitku nepovažoval za řádný důvod pro

nedostavení se na ústní jednání. Tento postup je dle žalobce nezákonný, neboť ústní jednání není úkonem, který by nesnesl odkladu a o námitce podjatosti se dozvěděl ještě před jednáním. Správně měla oprávněná úřední osoba posečkat do vydání předmětných usnesení. Žalobce byl zkrácen na svých právech (neúčastnil se provádění důkazů, nemohl navrhopvat důkazy, vyjadřovat se aj.), neboť důvodně očekával, že ve věci nebude jednáno. Z tohoto důvodu se také žalobce na nařízené jednání nedostavil. Nezákonný postup se poté opakoval, neboť žalobce v okamžiku, kdy se dozvěděl o skutečnostech, které zakládaly důvodnost pochybovat o nepodjatosti oprávněné úřední osoby žalovaného a dalších úředních osob, vznesl námitku podjatosti v rámci odůvodnění odvolání. S touto námitkou se žalovaný absolutně nevypořádal, nereagoval na ni a dál vedl řízení, jako by žádná námitka podjatosti vznesena nebyla. Žalobci do dnešního dne také nebyla doručena žádná písemnost, která by se vztahovala k jeho námitce podjatosti vznesené proti oprávněné úřední osobě žalovaného.

Dle žalobce se správní orgán I. stupně zákonným způsobem nevypořádal ani se zaviněním, když tuto nezákonnost nezhojil ani žalovaný. Zavinění je nutné prokázat a řádně odůvodnit, nikoliv jen konstatovat. V posuzovaném případě však nebyla prokázána jakákoliv míra zavinění domnělého přestupku, a tudíž jsou napadená rozhodnutí nezákonná.

Žalobce v odvolání dále uvedl, že jeho jednáním nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku, respektive se s tímto aspektem správní orgán I. stupně zákonným způsobem nevypořádal. Tuto vadu nezhojil ani žalovaný v napadeném rozhodnutí. Dle žalovaného je nicméně materiální aspekt přestupku naplněn vždy, když dojde k porušení zákona, což je dle žalobce chybný závěr. Z rozhodnutí vůbec nevyplývá, kolik se v daném místě a v danou dobu nacházelo dalších účastníků silničního provozu, kteří mohli být ohroženi či omezeni tvrzeným jednáním žalobce. Správní orgán I. stupně ani žalovaný se vůbec nezabývali povětrnostními vlivy, stavem vozovky nebo viditelností v daném místě, přičemž tyto hrají zásadní roli. Pokud se tyto okolnosti týkají domnělého překročení rychlosti, tak je nutné zkoumat i typ automobilu. Zcela jistě bude jinak vypadat brzdná dráha vozidla Porsche, vybaveného celou řadou systémů k ochraně chodců a dalších účastníků silničního provozu, a např. vozidla Škoda Favorit. Správní orgány ovšem na toto prokazování rezignovaly. I kdyby byl prokázán skutek, kterým byl žalobce shledán vinným, není tento skutek přestupkem, neboť nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku.

Žalobce stejně jako v odvolání poukázal na ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Z absence obecně vyjádřeného poučení na předvolání totiž nebyl schopen seznat, kdy přesně nastane okamžik, kdy bude mít správní orgán I. stupně opatřen dostatek podkladů pro rozhodnutí ve věci a kdy vydá rozhodnutí. Žalobce se neúčastnil ústního jednání, a tudíž důvodně předpokládal, že mu bude alespoň sděleno, že ve věci bylo jednáno a bude mu umožněno vyjádřit se k podkladům ve spisu před vydáním rozhodnutí (odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26.02.2010, č.j. 8 Afs 21/2009-248).

V prvostupňovém rozhodnutí je uvedeno, že správní orgány mají k dispozici videozáznam domnělého přestupku, a že je doložena platná kalibrace silničního rychloměru v době měření. Žalobce však v odvolání správnost naměřené rychlosti zpochybnil, neboť závěr

správních orgánů o jejím správném naměření je jen spekulací. Navrhl výslech obou dvou policistů, aby si ověřil, že došlo k řádnému užívání předmětného rychloměru, žalovaný však tomuto plně nevyhověl. V prvostupňovém rozhodnutí není popsáno, jakým způsobem předmětný rychloměr zpracovává data a počítá rychlost měřeného vozidla. Žalobce na tento nedostatek upozornil, žalovaný ho však nenapravil. Dokonce do spisu ani nezaložil návod k použití daného rychloměru. Z rozhodnutí nevyplývá, kdo je vlastníkem rychloměru, kdo zabezpečuje jeho servis, kdo zpracovává data jím pořízená, kdo je archivuje a kde jsou archivovány. Správní orgány ani nevyslechly spolujezdce žalobce, který řídil vozidlo v době tvrzené překročení rychlosti, ale nikoliv už v okamžiku, kdy k vozidlu přišla hlídka PČR. Ve správním spisu není ani jediný důkaz, že by došlo k překročení rychlosti na místě, které uvedl správní orgán I. stupně a žalovaný. Z pořízené fotodokumentace z místa jednání pak nelze dovodit, kdy a kde k přestupkovému jednání došlo. Z fotografií lze dovodit pouze registrační značku vozidla a jeho tovární značku. Fotografie mají velmi omezenou důkazní hodnotu. V posuzovaném případě nedošlo k překročení rychlosti v místě, které uvedl správní orgán I. stupně a žalovaný.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný především uvedl, že žalobní námitky kopírují odvolací námitky, se kterými se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval. Z tohoto důvodu žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal. Nad rámec tohoto textu pouze konstatoval, že má za to, že postupoval správně, když se s prvostupňovým rozhodnutím ztotožnil, potvrdil jej a odvolání žalobce zamítl. Žalovaný proto navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.

Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26.02.1993, sp.zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnickovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*

Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2011, č.j. 2 As 85/2011-170 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: *„K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11.04.2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17.12.2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „... je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami*

uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. náleze ze dne 20.06.1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, náleze 34, str. 257, a náleze ze dne 26.06.1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, náleze 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.07.2005, č.j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29.07.2004, č.j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.11.2007, č.j. 1 Afs 53/2007-34, bylo vysloveno, že *„(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl*“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.01.2008,

č.j. 5 As 29/2007-64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy *„(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů*“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04.12.2003, č.j. 2 Azs 47/2003-130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je tak třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek

důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Pokud žalobce namítá, že se žalovaný nedostatečně vypořádal se všemi důvody uvedenými v odvolání, resp. se všemi navrhanými důkazy k prokázání v odvolání tvrzených skutečností, je třeba připomenout, že mu žádný právní předpis nestanoví povinnosti vypořádávat námitky či jednotlivé důkazy ve stejné struktuře, v jaké žalobce podal odvolání. Je pouze na žalovaném, aby odvolací námitky či navržené důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.

Ačkoliv tedy je nepochybně povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy (byť implicitně) vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.05.2009, č.j. 9 Afs 70/2008–13).

To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný se v dostatečné míře, zcela zřetelně a srozumitelně vyjádřil ke všem žalobcem uplatněným odvolacím námitkám, přičemž žádnou odvolací námitku neopomenul. Zdejší soud má taktéž za to, že zamítnutí jednotlivých odvolacích námitek zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.

Předně soud poznamenává, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil ke všem žalobcem zmíněným námitkám a navrženým důkazům, a to zcela dostatečně. Krajský soud v obsahu napadeného rozhodnutí ověřil, že se žalovaný otázkou procesních postupů ve vztahu k obecným principům ústavnosti, právního státu a smyslu materiálního aspektu daného skutku označeného za přestupek věnoval na straně 8 a následně na straně 10. Je však třeba konstatovat, že otázka procesních postupů tak, jak ji vyložil žalobce, je zcela nepodstatná, když se žalovaný (jakož i správní orgán I. stupně) velmi podrobně zabýval materiálním aspektem, přičemž své závěry rovněž podrobně a logicky zdůvodnil. Pokud se týká dle žalobce nevypořádaných důkazních návrhů, uvádí k tomuto krajský soud následující. Otázkou vypracování znaleckých posudků za účelem zjištění brzdné dráhy jeho vozidla, mechanismu výpočtu rychlosti, zpracování dat užitým rychloměrem, jakož i skutečností zatmavených skel na vozidle žalobce se žalovaný věnoval na straně 6 v posledním odstavci, kde uvedl: *„Za naprosto nadbytečné pak odvolací správní orgán považuje se dále podrobně rozepisovat a dokazovat prostřednictvím znaleckých posudků, jakým způsobem předmětný rychloměr zpracovává data, počítá rychlost měřeného vozidla, zda je*

mechanismus výpočtu měření rychlosti v souladu s fyzikálními zákony a zda vozidlo obviněného mělo či nemělo zatmavená skla. Pro závěr o vině obviněného je podstatné to, že měření bylo provedeno k tomu způsobilým a oprávněným subjektem a zařízením, které bylo řádně k tomu oprávněným subjektem ověřeno, přičemž měření proběhlo v době platnosti takového ověření, a že od doby změření do doby zastavení, nedošlo k zastavení vozidla, a že řidičem vozidla byl právě obviněný.“ K navrhovanému výsledku údajného spolujezdce žalobce, jakož i ke skutečnosti zatmavených skel na vozidle poté žalovaný na i straně 5 napadeného rozhodnutí uvedl: „Obviněný byl jako řidič vozidla (...) zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR, které předložil potřebné doklady (občanský a řidičský průkaz), na jejichž základě byl ztotožněn. Jeho identifikační údaje byly následně zapsány do oznámení přestupku. Totožnost řidiče - obviněného - tak byla bezpečně zjištěna. Skutečnost, že obviněný předmětné motorové vozidlo řídil a nemohlo tak dojít k záměně řidiče, vyplývá i z podkladů, které policie pořídila (především z videozáznamu), ze kterých vyplývá, že se obviněný ve vozidle nacházel sám a že nedošlo k zastavení vozidla s možností výměny řidiče. Ostatně ani sám obviněný v průběhu jednání s hlídkou policie nenamítal, že by předmětné vozidlo neřídil, neboť pokud by tomu tak bylo, jistě by tuto výhradu namítl již v oznámení přestupku, a to v místě, kde měl možnost se k přestupku vyjádřit. Namísto toho neuvedl ničeho a odmítl se podepsat. Z toho důvodu se jako účelová pak jeví odvolací námitka obviněného, že předmětné vozidlo měl řídit pan T. S. (...), jehož výslech současně obviněný navrhuje. Provedení tohoto důkazu považuje odvolací správní orgán s ohledem na výše uvedené za nadbytečný.“ Žalobcem rozporovaná přítomnost sladkostí a potravin ve služebním vozidlem PČR poté byla vypořádána na straně 6 napadeného rozhodnutí: „Stejně tak nedůvodná ve vztahu k provedení měření rychlosti se jeví námitka obviněného, že rychloměr nebyl kalibrován po výměně pneumatik služebního vozidla a že policisté měli ve svém vozidle potraviny a sladkosti, které mají vliv na jeho řádnou funkčnost, neboť měření rychlosti vozidla obviněného bylo prováděno laserovým rychloměrem LT20/20 TruCAM, což není rychloměr, který by byl zabudovaný ve vozidle, nýbrž se jedná o ruční měřič rychlosti používaný mimo vozidlo. Ostatně, pokud by se jednalo o měřič zabudovaný ve vozidle, byla by tato informace uvedena v ověřovacím listu, což však není.“ Námitka podjatosti oprávněných úředních osob správního orgánu I. stupně i žalovaného byla velmi obsáhle rozebrána na stranách 8 a 9 napadeného rozhodnutí.

Pokud se týká žalobcem tvrzeného nevypořádání námitky odkazující ke způsobu odměňování příslušníku PČR za prokázané přestupky, považoval krajský soud za nezbytné uvést citaci, jak žalobce tuto námitku v doplnění odvolání podal: „*Správní orgán v této souvislosti (pozn. soudu: v souvislosti se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17.06.2011, č.j. 7 As 83/2010-63) nezjistil, a ani se nepokusil zjistit, zda-li jsou policisté hodnoceni podle úspěšnosti s jakou se jim daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky nebo jiná protiprávní jednání. A to např. dotazem na ně, dotazem na jejich služebně nadřízeného, či dotazem na policejní prezídium.*“ Krajský soud má s ohledem na citovanou část odvolání za to, že tato „námitka“ a „návrh“ na doplnění dokazování byl vysloven natolik obecně, vágně a především neurčitě, že v tomto nebylo možné spatřovat žádný návrh na doplnění dokazování. Formulaci této námitky nelze ani při sebevětší snaze považovat za konkrétní, jasný a skutečný návrh na doplnění dokazování. Pokud měl žalobce zájem na doplnění dokazování v tomto směru, měl tento návrh a označení důkazů uvést natolik konkrétně, nepřehlédnutelně a jasně, aby nebylo možné tento návrh, resp. veškerou argumentaci s tímto spojenou, jakkoliv zpochybnit. Žalobce ani nikterak netvrdil a neprokazoval, že by

snad pochybnosti stran motivace zasahujících policistů v jeho případě vyvstaly. Žalovaný se přitom na stranách 7 a 8 napadeného rozhodnutí velmi obsáhle vyjádřil stran hodnověrnosti, konzistentnosti a nezaujatosti výpovědi zasahujícího policisty a zcela tak vyvrátil obecná tvrzení uvedená žalobcem v podaném odvolání.

Krajský soud považuje v návaznosti na vše výše uvedené, jakož i na ostatní závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí, za nepochybné, že žalovaný vyhodnotil všechny žalobcem navrhované důkazy za nadbytečné a s tím spojené námitky za nedůvodné, neboť s ohledem na ostatní poklady založené ve správním spise tyto považoval za dostačující pro prokázání spáchání přestupků žalobcem.

Namítanou podjatosti oprávněné úřední osoby, jakož i všech zaměstnanců správního orgánu I. stupně a žalovaného, v rámci správního řízení a jejího návazného rozhodování a provádění úkonů ve správním řízení se žalovaný dostatečně zabýval (konkrétně na stranách 8 a 9 napadeného rozhodnutí). Žalovaný velmi srozumitelně a obsáhle vysvětlil, z jakých důvodů považoval tuto odvolací námitku žalobce za mylnou a proč této nevyhověl. Proto není jeho rozhodnutí ani v tomto směru nepřezkoumatelné.

Žalobci rovněž nelze přisvědčit v jeho přesvědčení, že se žalovaný nevypořádal s námitkou týkající se prokázání zavinění žalobce za předmětné přestupky a rovněž absencí materiálního aspektu daných přestupků. Otázkou zavinění žalobce za přestupek se již velmi podrobně zabýval správní orgán I. stupně na straně 6 prvostupňového rozhodnutí, přičemž žalovaný tuto argumentaci dále rozvinul (str. 9 napadeného rozhodnutí). Totéž lze uvést i o vypořádání otázky materiální stránky přestupků, které se žalovaný k odvolací námitce žalobce věnoval na straně 10 napadeného rozhodnutí. Rovněž otázkou způsobu měření předmětného rychloměru a způsobem zpracování dat a počítání rychlosti měřeného vozidla se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval, a to v posledním odstavci na straně 6. Ani v tomto ohledu proto nelze napadené rozhodnutí označit za nepřezkoumatelné.

Krajský soud proto uzavřel, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí, stejně jako prvostupňového rozhodnutí, je tak seznatelné, které otázky správní orgány považovaly za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné a není tedy pravdou, že by žalovaný nedostál požadavku vyplývajícího z ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné. Skutečnost, že se závěry žalovaného nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.

Žalobce namítal, že správní orgán I. stupně uskutečnil dne 06.04.2016 ústní jednání, aniž by vyčkal vypořádání vznesené námitky podjatosti.

Soud k námitce z obsahu správního spisu zjistil následující. Dne 01.03.2016 byla žalobci do schránky vložena zásilka obsahující Oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání ze dne 16.02.2016, č.j. MUZN 12887/2016, a to na den 06.04.2016 v 15:00 hod. Dle předložené doručky byla tato písemnost uložena a připravena k vyzvednutí ode dne 18.02.2016, avšak žalobce si ji osobně nepřevzal. Následně je ve spisu založena nepodepsaná písemnost „Námitka podjatosti“, která byla dle přiložené poštovní dopisní obálky odeslána dne 04.04.2016. Z razítka podatelny správního orgánu plyne, že tato písemnost byla správnímu orgánu I. stupně (resp. podatelně) doručena dne 05.04.2016, tj. jeden den před nařízeným ústním jednáním. Žalobce v této své námitce podjatosti shledával podjatost oprávněné úřední osoby, jakož i všech zaměstnanců správního orgánu I. stupně, v důsledku jejich vztahu ke svědkům a důkazům v projednávaném řízení. Uvedl, že všichni zaměstnanci mají s ohledem na svůj poměr k věci takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o jejich nepodjatosti. Jako důvod označil například v rozpočtu obce pevně plánovanou kapitolu určující příjem obecního rozpočtu z pokut na budoucí rok. Jednotliví zaměstnanci jsou v rámci své disciplinární odpovědnosti v různé míře odpovídající jejich funkci a postavení v hierarchické struktuře úřadu pozitivně motivováni takový rozpočtový ukazatel naplnit, případně negativně motivováni při jeho nedosažení nebo hrozbě jeho nedosažení. Mohou tak mít zájem na takovém výsledku řízení, který vede k co nejrychlejšímu výběru co nejvyšší sankce. Současně uvedl, že se nedostaví na nařízené jednání, vyčká zprávy o vyloučení podjatých osob a dostaví se na nově nařízené jednání, které povede nepodjatý úředník.

Z protokolu o ústním projednání ze dne 06.04.2016, č.j. MUZN 28099/2016 plyne, že žalobce se k ústnímu jednání o přestupku bez jakékoliv omluvy nedostavil, ač byl řádně předvolán. Z předmětného protokolu je patrné, že v jeho průběhu bylo k důkazu provedeno sdělení obsahu listin, a to oznámení přestupku včetně CD s videozáznamem a výpis z evidenční karty řidiče (žalobce) ze dne 06.04.2016, dále důkaz přehráním videozáznamu. Jako svědek byl vyslechnut jeden ze zasahujících policistů, a to prap. L. DiS. Svědek uvedl, že daného dne prováděl se svým kolegou kontrolu dodržování povolené rychlosti v obci Znojmo na ulici Dukelských bojovníků. Rychlost jízdy měřili pomocí laserového silničního rychloměru LTI 20/20 TruCAM, který byl použit v souladu s návodem výrobce. V čase 08:40 hod svědek změřil vozidlo žalobce směrem od ulice Vídeňská třída k obci Znojmo – Oblekovice, přičemž rychlost 79 km/h byla změřena bezprostředně pod křižovatkou ulice Dukelských bojovníků a ulice Brněnská. Vozidlo bylo dále předepsaným způsobem zastaveno a řidič byl vyzván k předložení dokladů. Řidičem byl shledán žalobce, který předložil občanský a řidičský průkaz, jakož i doklady od vozidla. Žalobce byl ve vozidle sám. Žalobce s přestupkem nesouhlasil a dotazoval se, zda jsou policisté oprávněni s měřičem pracovat a zda jsou vyškoleni. Na to mu bylo sděleno, že mu mohou předložit pouze Ověřovací list prokazující kalibraci měřicího zařízení, který však vidět nechtěl. Byl sepsán úřední záznam a žalobce využil svého práva se k věci nevyjádřit a odmítl úřední záznam podepsat. Provedená dechová zkouška byla negativní. Měření rychlosti dle výpovědi svědka proběhlo v automatizovaném režimu, v souladu s návodem k obsluze. Pokud by měření proběhlo nesprávně, nebyl by k dispozici žádný záznam.

Správní orgán I. stupně následně žalobce výzvou ze dne 06.04.2016, č.j. MUZN 28121/2016, vyzval k doplnění podpisu na předmětném podání (námitka podjatosti), jakož

i údaje, kterých oprávněných úředních osob se námitka podjatosti týká, a to do 5 kalendářních dnů ode dne doručení výzvy. Výzva byla žalobci dle doručky vhozena dne 19.04.2016 do schránky. Dne 26.04.2016 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno podání totožného obsahu jako podání doručené dne 05.04.2016, nazvané jako „Námitka podjatosti“, které bylo opatřeno podpisem. Téhož dne byla správnímu orgánu I. stupně doručena nepodepsaná odpověď na výzvu, ve které žalobce sdělil, že konkrétním vztahem je zejména vztah k policistovi, který ho zastavil v předmětném vozidle. Vztah k tomu svědkovi charakterizoval jako vztah osoby blízké, na jehož základě lze pochybovat o nepodjatosti úřední osoby. Tento vztah by mohl ovlivnit řízení způsobem, že bude nezákonně uznán vinným z předmětného přestupku. Žalobci je známo, že policisté snímek z rychloměru nepořídili, a je tedy nutné zodpovědět, proč jej má oprávněná úřední osoba založený ve spisu a kdo jej vyhotovil. Jako další důvod podjatosti opětovně zmínil v rozpočtu obce plánovanou kapitolu určující příjem obecního rozpočtu z pokut na budoucí rok. Jakožto oprávněnou úřední osobu, proti které námitka podjatosti směřovala, označil paní D., jakož i všechny další zaměstnance správního orgánu I. stupně.

Dne 02.05.2016 vydal správní orgán I. stupně celkem 3 usnesení, sp. zn. SMUZN 13800/2015/Do, kterými bylo služebně nadřízenými oprávněných úředních osob rozhodnuto, že Mgr. K., paní D. a Ing. Č. (jakožto oprávněné úřední osoby bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci státní správy v daném řízení) nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodování ve věci vytýkaného přestupku žalobce. Nebylo totiž prokázáno, že by existovaly skutečnosti zakládající pochybnosti o nepodjatosti těchto oprávněných úředních osob. Dle přiložených doruček byla všechna tato usnesení žalobci doručena fikcí, a následně vhozena do schránky (dne 20.05.2015 a 25.05.2016), neboť si je v úložní době nevyzvedl.

Dne 31.05.2016 bylo správním orgánem I. stupně vydáno prvostupňové rozhodnutí. Žalobce následně podal dne 28.06.2016 proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání. Výzvou ze dne 13.07.2016, č.j. MUZN 56430/2016, byl vyzván ve smyslu ustanovení § 37 odst. 3 a § 82 odst. 2 správního řádu k doplnění podaného odvolání ve lhůtě 5 pracovních dnů ode dne převzetí výzvy.

V doplnění odvolání žalobce mj. uvedl: „Sděluji Vám, že jsem se právě dozvěděl informace o vztahu oprávněné úřední osoby odvolacího správního orgánu ke svědkům a k důkazům v tomto řízení, ze kterých vyplývá, že je podjatá nejen oprávněná úřední osoba, ale také všichni další zaměstnanci odvolacího správního orgánu. Tímto namítám podjatost všech zaměstnanců odvolacího správního orgánu, a to bez ohledu na jejich funkci a postavení v organizační struktuře uvedeného orgánu, a to včetně ředitele úřadu a hejtmana. O všech těchto osobách lze důvodně předpokládat, že mají s ohledem na svůj poměr k věci takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o jejich nepodjatosti. Domnívám se dále, že důvodem je také v rozpočtu obce pevně plánovaná kapitola určující příjem obecního rozpočtu z pokut na budoucí rok, přičemž se domnívám, že všichni jednotliví zaměstnanci jsou v rámci své disciplinární odpovědnosti v různé míře odpovídající jejich funkci a postavení v hierarchické struktuře úřadu pozitivně motivováni tento rozpočtový ukazatel naplnit a/nebo negativně motivováni při jeho nedosažení nebo hrozbě jeho nedosažení. Mohou mít tak zájem na takovém výsledku řízení, který vede k co nejrychlejšímu výběru co nejvyšší sankce.“

Dle ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu *každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.*

Dle ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu *účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen „představený“).*

Dle ustanovení § 14 odst. 3 správního řádu *úřední osoba, která se dozví o okolnostech nasvědčujících, že je vyloučena, je povinna o nich bezodkladně uvědomit svého představeného. Do doby, než představený posoudí, zda je úřední osoba vyloučena, a provede potřebné úkony, může tato osoba provádět jen takové úkony, které nesnesou odkladu.*

Ze shora citované právní úpravy vyplývá, že o podjatosti úřední osoby lze hovořit pouze v některých zákonem předpokládaných případech, kterými jsou: 1) poměr k účastníkům, 2) poměr k projednávané věci, 3) účast na řízení týkajícím se projednávané věci v jiném stupni. Protože ve správním řízení existuje obecný zájem na tom, aby probíhalo objektivně a nestranně, předpokládá správní řád možnost vyloučit pro podjatost úřední osobu, která se bezprostředně podílí na výkonu pravomoci správního orgánu. Nemusí se přitom vždy jednat pouze o oprávněnou úřední osobu pro dané řízení ve smyslu ustanovení § 15 správního řádu – ustanovení § 14 umožňuje vyloučit pro podjatost každou úřední osobu, pokud jsou pro tento postup splněny uvedené předpoklady. Otázku podjatosti je buď možné řešit přímo na základě podnětu samotné úřední osoby (§ 14 odst. 3 správního řádu), nebo k námitce účastníka řízení (§ 14 odst. 2 správního řádu). O námitce je pak nadřízený úřední osoby povinen rozhodnout bezodkladně.

V posuzovaném případě tedy z listin založených ve správním spisu vyplynulo, že dne 01.03.2016 bylo žalobci fikcí doručeno předvolání správního orgánu I. stupně k ústnímu jednání nařízenému na den 06.04.2016. Teprve jeden den před nařízeným ústním jednáním, tj. dne 05.04.2016, však na uvedené předvolání žalobce reagoval uplatněním námítky podjatosti oprávněné úřední osoby a všech zaměstnanců správního orgánu I. stupně. Dle názoru soudu existující důvodné pochybnosti, zda takto uplatněná námitka podjatosti byla ze strany žalobce učiněna bez zbytečného odkladu, jak to vyžaduje ustanovení § 14 odst. 2 věty druhé správního řádu, neboť mezi sdělením o nařízení termínu ústního jednání a jejím uplatněním (resp. odesláním předmětné námítky) uplynula lhůta delší než jeden měsíc. Žalobce přitom nedoložil, že by mu ve včasném tvrzení námítky bránily jakékoliv objektivní důvody.

V obecné rovině lze souhlasit s tím, že správní orgán I. stupně měl vyčkat na rozhodnutí o námitce podjatosti vedoucím oddělení správního orgánu I. stupně a nečinit v dané věci žádné další úkony. Lze přitom taktéž přisvědčit názoru žalobce, že provedení nařízeného ústního jednání, nelze (a to ani z důvodu zásady procesní ekonomie) podřadit pod úkony, jež nesnesou odkladu. Nicméně i přes tyto skutečnosti je vždy nutné zkoumat (s ohledem

na závěry Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 04.06.2009, č.j. 9 As 72/2008-69), zda takové procesní pochybení správního orgánu I. stupně mělo za následek porušení veřejných subjektivních práv žalobce a vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu. Dle názoru soudu nesprávný procesní postup správního orgánu I. stupně tyto negativní následky neměl, a to s ohledem na následný vývoj v rozhodnutí o námitce podjatosti (oprávněná úřední osoba nebyla ze správního řízení vyloučena a ve věci nebyla shledána ani systémová podjatost všech zaměstnanců správního orgánu I. stupně). Takovému závěru odpovídá i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12.10.2016, č.j. 1 As 266/2015-34, kde je mj. uvedeno: „(...) *výslech předvolaných svědků sice nelze bez dalšího označit jako úkon, který nesnese odkladu ve smyslu § 14 odst. 3 správního řádu, na druhou stranu nejde, vzhledem k pozdějšímu rozhodnutí o nevykloučení oprávněné úřední osoby(...) o procesní vadu, která by měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.*“

Z takto v podstatě bezprostředně před ústním jednáním vznesené námitky je i bez zohlednění její případné opožděnosti zjevné, že byla uplatněna účelově. Soud přitom přihlédl i ke shora vymezeným, již na první pohled irelevantním důvodům podjatosti úřední osoby či všech zaměstnanců správního orgánu I. stupně. Žalobce nemohl nikterak předpokládat, že by se jimi nadřízená úřední osoba mohla zabývat ještě před samotným ústním jednáním, které by navíc za tímto účelem muselo být nepochybně odročeno. Správnímu orgánu I. stupně proto nelze dávat za vinu, že námitku podjatosti žalobce, jež byla vyhodnocena jako systémová, následně bezodkladně postoupil vedoucím oddělení, kteří o námitce rozhodli až po skončení ústního jednání dne 02.05.2016.

Soud dále k věci uvádí, že pro přezkoumání uvedené námitky je podstatný zejména fakt, že vydáním usnesení o námitce podjatosti se podjatost samotná od okamžiku tohoto rozhodnutí nezakládá ani neruší, neboť je ji nutno chápat jako stav, který v určitém správním řízení buď existuje, či nikoli. Rozhodnutí o něm tak má pouze deklaratorní charakter s účinky ex tunc (od svého počátku). Rozhodl-li nadřízený úřední osoby na základě námitky žalobce, že oprávněná úřední osoba, jakož ani všichni zaměstnanci správního orgánu I. stupně, podjati nejsou, znamená to zároveň, že jimi v tomto řízení nikdy nebyli, nikoli, že jimi přestal být až ode dne vydání usnesení ze dne 02.05.2016 (blíže k tomu srov. Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 73–85). Jestliže se tedy v průběhu správního řízení prokáže, že námitka podjatosti nebyla důvodná (ostatně sám žalobce rozhodnutí o zamítnutí námitky podjatosti v žalobě ani nijak fakticky nenapadá), tak žalobce logicky nemohl být krácen na žádném svém právu. Pokud by tomu tak nebylo, mohl by účastník řízení, zejména přestupkového řízení, účelově zamezit tomu, aby proběhlo ve věci jednání. V den nařízeného jednání by totiž zaslal správnímu orgánu námitku podjatosti, což by mohl provádět opakovaně a jednání by pak nemohlo proběhnout nikdy. Podstatné však je, že námitka podjatosti byla rozhodnutím vedoucích oddělení (resp. služebně nadřízených oprávněných úředních osob) zamítnuta. Platná právní úprava nestanoví, že by se v takovém případě ústní jednání konat nemohlo a nezákonnost takového postupu mající za následek podstatné porušení práv žalobce a zrušení žalovaného rozhodnutí by vznikla jen v případě důvodnosti této námitky. Jednání 06.04.2016 tedy neproběhlo v rozporu se zákonem, žalobce nebyl krácen na svých právech, když se k tomuto jednání nedostavil. Účelové podání nedůvodné námitky výše popsáním způsobem pak nelze považovat za skutečnost, která by zakládala jeho legitimní očekávání, že takové jednání neproběhne. K

tomu navíc je třeba dodat, že v předvolání k ústnímu jednání byl žalobce jako obviněný z přestupku poučen o svých právech, tj. mimo jiné, že si mohl zvolit zmocněnce, navíc se mohl telefonicky či e-mailem informovat, zda ústní jednání proběhne či nikoliv. Této své možnosti však žalobce nevyužil a toliko spoléhal na to, že jeho podání obsahující námitku podjatosti bude doručeno skrze poštovní doručovací orgán včas (tj. před zahájením ústního jednání) a správní orgán I. stupně v této souvislosti ústní jednání nařídí na jiný termín.

Soud proto uzavírá, že ani rozhodnutí o námitce podjatosti učiněná až po provedení ústního jednání dne 06.04.2016 nemohlo vést ke zkrácení jeho procesních práv, pokud nadřizený oprávněných úředních osob bezodkladně poté, co žalobce na základě výzvy správního orgánu I. stupně specifikoval důvody podané námitky podjatosti, neshledal namítanou podjatost. Skutečnost, že se žalobce ze své vlastní vůle ústního jednání dne 06.04.2016 nezúčastnil, lze klást toliko k jeho tíži. V důsledku vlastního a svobodného rozhodnutí se zbavil možnosti být tomuto jednání přítomen. Žalobce přitom ani v žalobě konkrétně netvrdil, v čem by jeho přítomnost u předmětného jednání zpochybnila zjištění, ke kterým správní orgán I. stupně dospěl. Soud proto tuto námitku neshledal důvodnou.

Není rovněž pravdou, že by se žalovaný nevypořádal s tím, že žalobce v doplnění odvolání uvedl, že se dozvěděl informaci o vztahu oprávněné úřední osoby ke svědkům a důkazům v tomto řízení, ze kterých, jak tvrdil, vyplývá, že je podjatá nejen oprávněná úřední osoba, nýbrž i všichni další zaměstnanci žalovaného. S touto námitkou se naopak žalovaný obsáhle vypořádal na straně 9 napadeného rozhodnutí, přičemž krajský soud na argumentaci žalovaného stran této námitky plně odkazuje, neboť není povinností správního soudu plně transkribovat odůvodnění, se kterým se v plném rozsahu ztotožňuje. O účelovosti a obstrukčnosti jednání žalobce stran opakovaného namítání podjatosti úředních osob svědčí kromě dovozené nedůvodnosti, neadresnosti a jakési předstižnosti mj. taktéž skutečnost, že předmětné doplnění odvolání nepodepsal, na což byl již několikrát v průběhu řízení upozorněn a byl rovněž opakovaně poučen o náležitostech podání ve výzvách k odstranění vad. Lze přitom konstatovat, že opakovaně vznesené námitky podjatosti (účelově podávané bez podpisu) proti oprávněným úředním osobám nemají žádnou relevanci. V souladu s ustálenou judikaturou nelze jen tak účelově obvinít úředníka či celý úřad z podjatosti hromaděním difamujících spekulací a kombinací a očekávat, že bez přesvědčivých důkazů či dokonce zcela bez důkazů bude takové obvinění z opatrnosti akceptováno. Takové snahy, směřující očividně k paralyzování výkonu státní správy, nemají nic společného s ochranou jakýchkoli oprávněných zájmů a v principu škodí také ochraně veřejných subjektivních práv účastníků řízení před správními soudy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.06.2014, č.j. 3 As 107/2013-30).

Žalobce v této souvislosti rovněž tvrdil, že mu doposud nebyla doručena žádná písemnost, která by se vztahovala k jeho námitce podjatosti vznesené proti oprávněné úřední osobě žalovaného. Jak soud ověřil z obsahu správního spisu, tak žalobci bylo napadené rozhodnutí doručeno dle přiložené doručenký fikcí dne 14.11.2016, neboť si zásilku ode dne uložení dne 02.11.2016 nevyzvedl, a tudíž mu byla dne 15.11.2016 vložena do schránky. O skutečnosti, že se žalobce s obsahem a tedy i odůvodněním napadeného rozhodnutí seznámil, svědčí i fakt, že proti tomuto podal nyní projednávanou žalobu ke zdejšímu soudu.

Žalobce dále namítal, že mu nebyla dána před vydáním prvostupňového rozhodnutí možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, resp. vyjádřit se k věci a navrhopvat důkazy.

Dle ustanovení § 36 odst. 3, věty před středníkem, správního řádu platí, že není-li stanoveno jinak, *musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.*

Účelem ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníkovi řízení možnost seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.02.2010,

č.j. 8 Afs 21/2009–243, publ. pod č. 2073/2010 Sb. NSS). Zmiňované ustanovení předpokládá aktivní roli správního orgánu, který musí účastníky sám vyzvat, aby se k podkladům rozhodnutí vyjádřili (srov. VEDRAL, J., *Správní řád. Komentář. II. aktualizované a rozšířené vydání*. Praha: Ivana Hexnerová - BOVA POLYGON, 2012, s. 402 – 403, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.03.2016, č.j. 9 As 226/2015-44).

Toto ustanovení správního řádu bylo již vyloženo celou řadou rozsudků Nejvyššího správního soudu, a to i ve vztahu k přestupkovému řízení. Zmínit lze např. rozsudek ze dne 23.12.2013, č.j. 8 As 54/2013-29, kde bylo uvedeno následující: „*V předvolání k ústnímu jednání ze dne 16. 01. 2012 magistrát poučil žalobce, že bude mít možnost u ústního jednání uplatnit svá procesní práva, mimo jiné také právo vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Toto poučení bylo dostatečné pro zachování práva účastníka řízení podle § 36 odst. 3 správního řádu, protože po skončení ústního jednání magistrát žádné další podklady do spisu nezařadil. Za této situace nebylo povinností magistrátu, aby žalobce znovu samostatně vyzval k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí. Byť k poučení podle § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo až poté, kdy správní orgán formálně ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, bylo z něj zřejmé, k jakému okamžiku bude správní orgán považovat podklady za úplné a dostatečné pro rozhodnutí o věci samé. Účel § 36 odst. 3 správního řádu tím byl naplněn (srov. např. rozsudky ze dne 11. 3. 2010, čj. 5 As 24/2009 - 65, č. 2063/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 16. 5. 2012, čj. 3 As 12/2012 - 21).“*

Podstatné okolnosti posuzované věci se od citovaného rozsudku nijak neliší. Předvolání k jednání nařízenému na den 06.04.2016 adresované žalobci obsahovalo mj. poučení, že je povinen se včas dostavit na určené místo a pokud se odmítne k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo bez důležitého důvodu, může být přestupek projednán i bez jeho účasti. Rovněž byl poučen, že má po celou dobu řízení, včetně ústního jednání, možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu, a k důkazům o nich. Má možnost uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Rovněž byl poučen o tom, že veškeré podklady pro vydání rozhodnutí budou správním orgánem I. stupně shromážděny k datu ústního jednání a před vydáním rozhodnutí ve věci mu bude dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Poučení bylo současně výzvou správního orgánu I. stupně k vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí při ústním jednání. Žalobce svého práva na vyjádření se

k podkladům pro vydání rozhodnutí bez náležité a důvodné omluvy neučinil, neboť se mylně domníval, že v návaznosti na vznesenou námitku podjatosti je nutné nařídit nové ústní jednání. To však není pochybením správního orgánu (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 07.04.2016, č.j. 9 As 7/2016–22). Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, „(...) *byť k poučení podle § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo znovu po provedeném jednání, tj. po formálním ukončení shromažďování podkladů rozhodnutí, bylo z něj zřejmé, k jakému okamžiku bude správní orgán považovat podklady za úplné a dostatečné pro rozhodnutí o věci samé. Vzhledem k tomu, že městský úřad po skončení jednání další podklady do spisu nedoplňoval, účel § 36 odst. 3 správního řádu byl naplněn*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 07.04.2016, č.j. 9 As 7/2016–22, k této problematice srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.12.2013, č.j. 8 As 54/2013–29).

Soud proto neměl sebemenší důvod se odchýlit od závěrů vyslovených v citované části rozsudku č.j. 8 As 54/2013–29. Ostatně k obdobnému závěru dospěl taktéž Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 26.06.2013, č.j. 9 As 177/2012–28, ze dne 07.04.2016, č.j. 9 As 240/2015–58, či ze dne 09.06.2016, č.j. 6 As 79/2016–24.

Soud rovněž nepřisvědčil námitce, že správní orgány neprokázaly jakoukoliv míru zavinění přestupku.

V posuzované věci je ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeno, že žalobce „(...) z nedbalosti překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci“, v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je poté na straně 3 uvedeno: „Dle ust. § 3 zákona č. 200/1990 Sb., k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Dle ust. § 4 písm. a) zák.č. 200/1990 Sb., je přestupek spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí a nebo dle ust. § 4 písm. b) zák.č. 200/1990 Sb., nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. V daném případě je minimálně prokázáno zavinění z nedbalosti, kdy i kdyby obviněný nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem (kdy vzhledem k naměřené rychlosti, kdy nejvyšší dovolenou rychlost obviněný řidič překročil nejméně o 26 km/h, což není zanedbatelné), ač to vzhledem k okolnostem (vozidlo je vybaveno tachometrem, v místě přestupku se nachází zástavba jednoznačně nasvědčující tomu, že se jedná o území obce) a svým osobním poměrům (jako držitel řidičského oprávnění zná jak práva tak povinnosti vyplývající z tohoto postavení) vědět a mohl. V odůvodnění napadeného rozhodnutí poté žalovaný tuto argumentaci v návaznosti na odvolací námitku žalobce doplnil, když mj. uvedl: „Z hlediska naplnění skutkové podstaty přestupku postačuje v souladu s ust. § 3 a § 4 odst. 1 přestupkového zákona zavinění z nevědomé nedbalosti. Povinnost účastníka provozu na pozemních komunikacích je v souladu s ust. § 4 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem. Správní orgán I. stupně dle odvolacího orgánu zcela přezkoumatelně v napadeném rozhodnutí zdůvodnil své závěry o zavinění. V tomto směru se tak jeví námitka obviněného o nevypořádání se správního orgánu I. stupně se zaviněním jako nedůvodná.“

Podle ustanovení § 77 zákona o přestupcích *výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).*

Dle ustanovení § 3 zákona o přestupcích *k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.*

Dle ustanovení § 4 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupek *spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.*

Soud k tomu předně uvádí, že zavinění je vnitřním (subjektivním) psychickým postojem pachatele přestupku k protiprávnímu jednání a k jeho následku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2007, č.j. 4 As 40/2007-53, č. 1529/2008 Sb. NSS). Druh zavinění pachatele se určuje za pomoci tzv. složky vědomostní (zda a jak pachatel ví) a složky vůle (zda a jak pachatel chce). Zatím co složka vědomostní musí být přítomna jak u úmyslného, tak u nedbalostního zavinění, složka vůle pachatele je vyhrazena jen pro zavinění úmyslné. Nedbalost může být vědomá nebo nevědomá a úmysl může být přímý nebo nepřímý (viz § 4 zákona o přestupcích).

Forma zavinění je nepochybně z povahy věci součástí výroku o vině. Podle ustanovení § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Dle názoru soudu proto postačí, promítne-li se úvaha, zda byl přestupek spáchán v nedbalosti vědomé či nevědomé, do odůvodnění rozhodnutí o přestupku.

Pro vznik odpovědnosti za přestupek je třeba, aby jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku bylo zaviněné, přičemž postačuje i zavinění ve formě nedbalosti. Nedbalostní zavinění je poté vyjádřeno i ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ostatně i trestněprávní judikatura připouští užití obratu „minimálně“ ve výroku odsuzujícího rozsudku, pokud je okolnost významná pro rozhodnutí spolehlivě zjištěna jen v určité (avšak postačující) hodnotě či intenzitě (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11.12.2002, sp.zn. 7 Tdo 954/2002). Jako nezákonnou by bylo třeba posoudit situaci vyznívající v neprospěch obviněného z přestupku, totiž kdyby správní orgán ve výroku rozhodnutí konstatoval například, že „nelze vyloučit, že přestupek byl spáchán úmyslně“ (srov. analogicky rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 8.12.2005 sp.zn. 2 To 124/2005). Taková situace však v případě žalobce nenastala. Naopak forma zavinění byla posouzena v jeho prospěch.

Lze tedy uzavřít, že při posuzování odpovědnosti nezáleží na tom, zda je protiprávní jednání páčáno z vědomé či nevědomé nedbalosti, nebo v přímém či nepřímém úmyslu. Naproti tomu se míra a forma zavinění může přímo promítnout do druhu sankce a její výměry. Krajský soud nezastírá, že správní orgán I. stupně si pro vypořádání se s formou zavinění zvolil stručnost, rozhodně však jeho rozhodnutí nelze z tohoto důvodu označit za nezákonné. Zejména proto, že jako forma zavinění byla ve výroku prvostupňového rozhodnutí konstatována nedbalost, v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí poté minimálně nevědomá nedbalost. Žalobce tak jednoznačně jednal minimálně (alespoň) nedbalostně. Z hlediska posouzení viny tedy správní orgán I. stupně správně rozlišil zavinění jako nedbalostní, což ve smyslu všeho výše uvedeného zcela postačuje. Úvaha správního orgánu I. stupně o spáchání přestupku v nedbalosti nevědomé poté byla učiněna v závěru odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Je pak nepochybné, že správní orgán I. stupně posuzoval zavinění žalobce jako nedbalost nevědomou, přičemž tuto skutečnost rovněž uvažoval při rozhodování o druhu a výši sankce. Žalovaný tedy zcela správně akceptoval odůvodnění ohledně formy zavinění jako dostatečné.

Krajský soud proto tuto námitku žalobce v celé její stručnosti vyhodnotil jako zcela nedůvodnou, neboť žalobce nebyl navzdory svému přesvědčení výrokem prvostupňového rozhodnutí a jeho obsahem jakkoliv krácen na svých právech. Je totiž jednoznačně seznatelné, že přestupek byl žalobcem spáchán z nedbalosti, což k naplnění obligatorních náležitostí výroku ve smyslu ustanovení § 77 zákona o přestupcích zcela postačuje, přičemž správní orgány tyto své závěry srozumitelně a v dostatečné míře zdůvodnily.

Pokud se týká námitky stran materiálního znaku přestupku, ztotožnil se soud se závěry správního orgánu I. stupně i žalovaného v jejich rozhodnutích. Zájem společnosti, který byl v daném případě ohrožen, byla bezpečnost a plynulost silničního provozu. Právě nepřizpůsobení rychlosti a překračování nejvyšší dovolené rychlosti, ať již v obci nebo mimo obec, je jedním z hlavních faktorů vzniku dopravních nehod. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti a v návaznosti na to delší vzdálenost ujetá v reakční době mohou mít zejména v obci fatální následky na zdraví i životě účastníků silničního provozu. Stanovení nejvyšší dovolené rychlosti v obci na 50 km/h má své opodstatnění právě ve vztahu k dětem, chodcům a cyklistům, jejichž účast v silničním provozu lze předpokládat. Nadto je třeba akcentovat, že žalobce překročil rychlost o nikterak bagatelních 26 km/h. V daném případě tedy nemuselo dojít ke škodě na zdraví či na majetku nebo k přímému ohrožení konkrétního účastníka silničního provozu. Zájem společnosti byl narušený již jen tím, že jednáním žalobce vzniklo potenciální nebezpečí pro jiné účastníky provozu, případně pro něho samého. Předmětný přestupek je totiž přestupkem ohrožovacím, tudíž v jeho případě stačí k naplnění materiálního znaku přestupku pouhá možnost ohrožení, nikoli faktický škodlivý následek. Pravidla silničního provozu totiž působí preventivně. Při tomto ohrožovacím deliktu tak byla materiální stránka tohoto přestupku naplněna již tím, že žalobce vykonával činnost (překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci při řízení osobního motorového vozidla), kterou mohl ohrozit bezpečnost osob, majetku, jakož i veřejný pořádek. Žalobce namítal, že se správní orgány měly zabývat tím, kolik se v daném místě a čase nacházelo účastníků silničního provozu, kteří mohli být ohroženi či omezeni, jaké byly povětrnostní vlivy, stav vozovky, viditelnost v daném místě, či jaká by vypadala brzdná dráha jeho vozidla. Tyto skutečnosti nelze bez dalšího označit za důvody pro absenci materiální stránky přestupku. Krajský soud k tomu poznamenává, že společenskou

nebezpečnost jednání žalobce nikterak nesnižuje, byla-li by vozovka v perfektním stavu, panovaly-li by ideální atmosférické podmínky, byl-li by snad na vozovce zcela osamocen a byla-li by zjištěna sebekratší brzdná dráha jeho vozidla. I za těchto laboratorních podmínek by bylo třeba hodnotit jednání žalobce jako společensky nebezpečné, neboť je výrazem úmyslného nerespektování pravidel silničního provozu, jejichž účelem je především zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, tj. ochrana života, zdraví a majetku. I pokud by žalobce nikoho na předmětné pozemní komunikaci neohrozil, není toto nikterak relevantní. Formálním znakem skutkové podstaty přestupku, dle něhož bylo jednání žalobce kvalifikováno, není ohrožení jiných účastníků silničního provozu. Stejně tak pro naplnění materiálního znaku se nevyžaduje, aby jednáním přestupce byl skutečně ohrožen něčí život, zdraví či majetek. Postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti, nikoliv ohrožení konkrétních jednotlivců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 06.06.2013, č.j. 1 As 24/2013).

Žalobce na podporu stran zkoumání naplnění materiálního znaku přestupku správním orgánem odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14.12.2009, č.j. 5 As 104/2008-48, a ze dne 17.02.2005, č.j. 7 As 18/2004-48. K tomu soud uvádí, že předmětné rozsudky obsahují závěry, které se shodují s výše uvedeným rozbohem. Rozdíl je však ve skutkových okolnostech tehdejších případů oproti nyní zkoumané situaci. V případech řešených Nejvyšším správním soudem byly dány významné okolnosti, které mohly vyloučit, aby příslušné jednání bylo přestupkem (např. nepatrný rozsah překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, místo na kraji obce, kde k překročení došlo). V posuzovaném případě nebyly žádné takové významné okolnosti zjištěny a žalobce je ani relevantně netvrdil a neprokazoval.

Ani další námitky týkající se objasnění skutkového stavu nejsou důvodné. Soud k tomu uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14.01.2014, čj. 5 As 126/2011 – 68, bod 18).

Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem ÚS ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí

všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14.01.2014, č.j. 5 As 126/2011 – 68).

Žalobce v odvolání zpochybňoval správnost naměřené rychlosti, přičemž navrhl provést důkaz výsledkem obou zasahujících policistů a spolujezdce žalobce, který měl řídit vozidlo v době tvrzeného překročení rychlosti. Žalovaný navržené důkazy neprovedl. Žalobce rovněž namítal, že v prvostupňovém rozhodnutí nebylo popsáno, jakým způsobem rychloměr zpracovává data a počítá rychlost, kdo je vlastníkem rychloměru, kdo zabezpečuje jeho servis, kdo zpracovává data jím pořízená, kdo je archivuje a kde jsou archivovány. Rovněž tvrdil, že z pořízené dokumentace nebylo zřejmé, kdy a kde k přestupkovému jednání došlo.

Z podkladů pro vydání rozhodnutí, konkrétně z Ověřovacího listu ze dne 23.07.2015, č. 8012-OL-70203-15, lze ověřit, že vlastníkem užitého měřicího zařízení je Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje. Bez právního významu je přitom zabývat se otázkou, kdo zabezpečuje servis měřicího zařízení, neboť zkoušky měřidla autorizovaně provádí Český metrologický institut. Zkoušky pak prokázaly, že předložený silniční rychloměr TruCAM LTI 20/20 má požadované metrologické vlastnosti.

Správní orgány v řízení o přestupku rovněž opatřily takovou sadu důkazů, která po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vedla k závěru, že se žalobce přestupku dopustil. Současně neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení žalobcovy viny. Oproti případům, ve kterých neexistuje proti přestupci, kromě výpovědi členů policejní hlídky, žádný jiný důkaz, je tomu totiž v případě žalobce zcela jinak. Důkazů je dostatek a samy o sobě tvoří uzavřený a žalobcem relevantním způsobem nijak nezpochybněný uzavřený celek. Správním orgánům přitom jako důkaz svědčící o vině žalobce svědčilo oznámení přestupku ze dne 28.11.2015, č.j. KRPB-273080-8/PŘ-2015-061306-LA, jehož součástí byl úřední záznam ze dne 25.11.2015, č.j. KRPB-273080-7/PŘ-2015-061306-LA, úřední záznam sepsaný zasahujícími policisty dne 18.11.2015 na místě přestupku, záznam přestupku včetně fotodokumentace přestupku s číslem snímku 244 pořízený silničním laserovým rychloměrem zn. LTI 20/20 TruCAM v.č. TC003871 ze dne 18.11.2015 v 08:40:19 hod, kopie ověřovacího listu k silničnímu radarovému rychloměru č. 8012-OL-70203-15, certifikát o provedení školení Romana L. o používání a obsluze silničního a laserového rychloměru LTI 20/20 TruCAM, výpis z evidenční karty řidiče (žalobce), CD s videozáznamem zachycujícím průběh silniční kontroly vozidla žalobce, jakož i svědecká výpověď zasahujícího policisty, který provedl měření rychlosti vozidla silničním laserovým rychloměrem, tj. prap. L. DiS.

Důkaz o rychlosti pak byl pořízen radarem TruCAM LTI 20/20, v.č. TC003871, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl použit po dobu platnosti provedeného ověření, což splňuje zákonný požadavek dle ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, v platném znění (dále jen „zákon o metrologii“). Rovněž i policista byl seznámen a oprávněn obsluhovat dané měřicí zařízení.

Soud k věci dále uvádí, že se žalovaný řádně vypořádal i s námitkou neprovedení navržených důkazů. Provádění navržených důkazů má soud ve shodě se žalovaným za nadbytečné, když byl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností, a žalobce nijak konkrétně nezpochybnil správnost provedeného měření. Soud v tomto kontextu ze správního spisu ověřil, že použitý rychloměr TruCAM LTI 20/20 splňoval všechny zákonem stanovené požadavky, což vyplývá z ověřovacího listu ze dne 23.07.2015, č. 8012-OL-70203-15. Na pořízeném snímku je vozidlo viditelně zachyceno, aniž by bylo zaměnitelné s jiným vozidlem či objektem. O okolnostech spáchání přestupku, tj. zejména jak významně žalobce překročil rychlost a že měření probíhalo standardně, svědčí především výstup z měřiče rychlosti – záznam o přestupku, zachycující jeho vozidlo ve standardní poloze s čitelnou registrační značkou a dalšími souvisejícími údaji (směr příjezd aj.) Měření rychlosti bylo provedeno silničním rychloměrem TruCAM LTI 20/20, jehož spolehlivost byla ověřena ověřovacím listem Českého metrologického institutu. Výrobní číslo použitého rychloměru, tedy TC003871, se shoduje s číslem rychloměru, k němuž byl doložen platný ověřovací list. Z těchto důvodů soud neuznal ani námitku, že bylo možné, aby zasahující policisté postupovali v rozporu s návodem k obsluze. Výstup z měřicího zařízení spolu s ostatními podklady správního spisu dosvědčují, že k žádným neobvyklým postupům ani výsledkům měření nedošlo. Nebyly zjištěny žádné indicie k tomu, že by nebylo postupováno v souladu s návodem obsluze a že měření vozidla žalobce mohlo být ovlivněno např. přítomností potravin či sladkostí ve služebním vozidle PČR. Tuto svou teorii žalobce nikterak blíže neosvětlil a ani nenavrhl k jejímu případnému prokázání žádné důkazy. Zdejší soud dále souhlasí se závěry žalovaného, neboť žalobce svou argumentací, jež uplatnil v odvolání, nevnesl do odvolacího řízení důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Ze spisu vyplývají jasné důkazy, že žalobce skutečně řídil na silnici Dukelských bojovníků, ve směru od ulice Vídeňská směrem na Znojmo – Oblekovic, a to bezprostředně pod křižovatkou ulic Dukelských bojovníků a Brněnská ve Znojmě, rychlostí nejméně o 26 km/h více, než byla povolená rychlost. Ze Záznamu o přestupku včetně fotodokumentace je přitom navzdory přesvědčení žalobce zcela zřejmé, kdy (tj. 18.11.2015 v 08:40:19 hod) a kde přesně (Znojmo, Dukelských bojovníků) k měření rychlosti jeho vozidla došlo. Přesné místo měřicího přístroje je pak definováno i souřadnicemi GPS, které byly rovněž přeneseny do výroku rozhodnutí správních orgánů. Jednoduchým zadáním těchto údajů do jakéhokoliv volně dostupného serveru obsahujícího mapová rozhraní (např. www.mapy.cz) si lze poté tuto polohu zpětně dohledat. Poloha pak plně odpovídá skutečností uváděným v Záznamu o přestupku, tj. měření vozidla proběhlo v obci Znojmo, nikoliv mimo obec, jak tvrdil žalobce. Takovou identifikaci místa měření proto soud považuje za zcela odpovídající a nezpochybnitelnou.

Soudu proto není zřejmé, co by opakovaný výslech zasahujících policistů (když správní orgán I. stupně řádně vyslechl zasahujícího policistu, jež měření rychlosti vozidla žalobce uskutečnil) či jiné navrhované důkazy, mohly pro věc jako takovou přinést. K námitkám, které se týkaly funkce samotného přístroje je třeba uvést výstižný závěr obsažený v rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 31.05.2016, sp.zn. II. ÚS1050/15, podle kterého „(...) rovněž nelze stěžovateli nevinu stavět na tom, že nebyla prokázána správná manipulace s přístrojem na měření rychlosti. Prokazovat je nutno vinu, nikoliv nevinu.“ Navíc žalobce, resp. zástupce žalobce, si nesprávně vykládá zásadu oficiality v přestupkovém řízení. Ta znamená, že minimálně důkazní břemeno je sice na správním orgánu, avšak pokud je

tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. K tomu Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 02.05.2013, č.j. 3 As 9/2013-35, uvedl, že „*názor stěžovatele by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení musí dokazovat správní orgán, co by vedlo ke zcela absurdním situacím.*“ Podle názoru žalobce, respektive jeho zástupce, by bylo třeba v každém případě takového přestupkového jednání ověřovat, zda byl dodržen návod k obsluze, zda byl zabezpečován servis rychloměrů, kdo zpracovával data jím pořízená, kdo je archivuje atd. V posuzovaném případě se však nedokazuje nevina žalobce, jak uvedl Ústavní soud ve zmíněném rozhodnutí. A aby byl žalobce v přestupkovém řízení či potažmo v soudním řízení úspěšný, musel by uvést důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu a nikoliv pouze své spekulativní úvahy a požadavky na podání odpovědi na jeho účelová tvrzení.

Správní orgány jsou sice povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro svoje rozhodnutí. Nelze však z této teze současně dovodit, že i v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení, jsou přesto povinny pokračovat v pořizování dalších důkazů a podkladových dokumentů v závislosti na vůli přestupce. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 03.05.2007, č.j. 2 As 93/2006–84).

Žalobcovy výtky proti měření rychlosti jízdy a jeho správnosti tedy zůstaly v pouhé obecné rovině. K výsledku kompletní obsluhy měřicího zařízení či provedení jiných žalobcem navrhovaných důkazů by byl správní orgán povinen přistoupit pouze tehdy, pokud by ve věci zůstávaly významné skutkové pochybnosti, respektive by skutková zjištění správních orgánů byla žalobcem rozumným způsobem zpochybněna. Tak tomu bylo například za situace, kdy žalobce tvrdil, že byl ke zrychlení donucen tím, že jej policejní vozidlo dojelo značnou rychlostí a vytvořilo tím nebezpečnou dopravní situaci, což bylo navíc spojeno s nejasnostmi kolem videozáznamu celé dopravní situace (srov. žalobcem uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 08.02.2012, č.j. 3 As 29/2011–51).

Lze tedy poznamenat, že judikáty, kterých se žalobce dovolával v doplnění odvolání, a z nichž dovozoval absolutní povinnost vyslechnout zasahující policisty či provést důkazem návodem k obsluze měřiče rychlosti, se věcně týkají jiné problematiky. Správní orgány si opatřily dostatečnou sadu důkazů, která bez dalšího prokazovala spáchání přestupku žalobcem tak, jak bylo uvedeno ve výroku správních rozhodnutí. Dle názoru soudu listinné důkazy jsou natolik jednoznačné, že správní orgán I. stupně a žalovaný nepochybili, když provedli výslech pouze jednoho ze zasahujících policistů, který obsluhoval měřicí zařízení. Bylo-li překročení maximální povolené rychlosti v posuzované věci doloženo záznamem z radarového měření, pak takovýto výstup představuje dostatečný důkaz o rychlosti, kterou se automobil pohyboval. Z okolností případu nejsou patrné pochybnosti o vypovídací hodnotě či správnosti takového důkazu, a tudíž nebyl záznam relevantně zpochybněn. Ze záznamu z radarového měření je tedy patrné, jaké

vozidlo bylo měřeno, kde a kdy došlo k měření a jaká byla v daném úseku nejvyšší povolená rychlost.

Soud rovněž přisvědčil žalovanému v jeho závěru, že v řízení nevznikl žádný důvod, proč by měly správní orgány vyslýchat označeného spolujezdce žalobce. Verze žalobce, že v okamžiku měření řídil vozidlo jeho spolujezdec, jenž shodou okolností pobývá na Slovensku, a se kterým se před kontrolou PČR na sedadle vyměnil, je zcela nevěrohodná a i stěží proveditelná. V řízení nevznikla žádná důvodná pochybnost o tom, že žalobce řídil předmětné vozidlo v okamžiku spáchání přestupku, což vyplynulo mj. z úředního záznamu ze dne 18.11.2015 sepsaného na místě. V kolonce „Svědkové“ je jasně a výrazně ze strany zasahujících policistů uvedeno, že byl žalobce ve vozidle sám. Rovněž z fotodokumentace a CD s videozáznamem zcela nezpochybnitelně vyplývá, že žádná jiná osoba vyjma žalobce se v kabině vozidla v okamžiku spáchání nyní posuzovaného přestupku nenacházela. Přestože nebylo povinností žalobce jako řidiče vyjádřit se do oznámení přestupku, které s ním bylo na místě sepsáno, bylo nanejvýš nelogické, aby tohoto práva nevyužil, neuplatnil tvrzení na svou obhajobu a nepoukázal by na to, že ve vozidle je spolujezdec, a že tento spolujezdec vozidlo řídil. Je naopak přirozené, že osoba, které je sděleno podezření ze spáchání přestupku a toto sdělení je dle jejího mínění nepravdivé, se tomuto podezření brání a uvádí skutečnosti, které je vyvracejí. Rovněž v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně se žalobce k věci samé vůbec nijak nevyjádřil, celé řízení je přitom poznamenáno zjevnými snahami o obstrukce. Až teprve v odvolání se žalobce vyjadřuje ke skutkovému stavu, což samo o sobě věrohodnost jeho tvrzení značně oslabuje. K tomuto lze odkázat na závěry vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp.zn. 9 As 26/2012, z něhož vyplývá, že čím později od skutkové události účastník řízení dotváří svou skutkovou verzi v průběhu silniční kontroly, tím je věrohodnost jeho výpovědi slabší. Shodně jako žalovaný ani krajský soud nepovažuje uvedenou verzi žalobce o výměně řidičů za jízdy za věrohodnou, neuvěřil jí, neboť popisovaný manévry by byl za situace, kdy se vozidlo pohybovalo značnou rychlostí, neproveditelný. Žalobce ani neuvedl důvod, proč tak měl učinit bezprostředně před tím, než vozidlo zastavila hlídka policie. Neshledal-li žalovaný nutnost provádět výsledky navrhovaného údajného svědka, tvrzeného spolujezdce, s nímž měl žalobce popisovanou výměnu absolvovat, byl jeho postup správný.

Žalovaný proto správně uzavřel, že správní orgán I. stupně opatřil dostatek podkladů svědčících o správnosti jeho rozhodnutí, kterými jsou oznámení přestupku, úřední záznam ze dne 25.11.2015, úřední záznam ze dne 18.11.2015, záznam o přestupku včetně fotografie měřeného vozidla a údaje o provedeném měření, ověřovací list silničního radarového rychloměru, výpis z evidenční karty řidiče (žalobce), certifikát o provedení školení prap. L. DiS. o používání rychloměru LTI 20/20 TruCAM, videozáznam zachycující průběh silniční kontroly vozidla žalobce a svědecká výpověď prap. L. Dis., jenž jako zasahující policista provedl měření rychlosti vozidla. Tyto důkazy je nutno považovat za plně dostačující v případě, kdy se žalobci nepodařilo žádný věrohodně zpochybnit. Z uvedeného vyplývá, že spáchání předmětného přestupku bylo dostatečně prokázáno. Žalovaný se přitom v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal s námitkami žalobce týkajícími se samotného měření a správně vyloučil, že by v posuzovaném případě mohlo dojít k chybě měření. Krajský soud má za to, že námitky

žalobce a návrhy na doplnění dokazování byly (byť v kontextu textu odůvodnění napadeného rozhodnutí) řádně zodpovězeny.

Správní orgány tedy důvodně považovaly zjištění skutkového stavu za dostatečné, nevyvolávající pochybnosti (viz výše uvedené podklady založené ve správním spisu), přičemž tyto důkazy považuje nejen zdejší soud, ale i Nejvyšší správní soud za dostatečné a osvědčující skutečnost, že přestupek byl žalobcem spáchán (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 02.05.2013, č.j. 3 As 9/2013-35). Soud proto nepovažoval za potřebné provádět žalobcem navrhované důkazy (návod k obsluze měřicího zařízení). K návrhu žalobce na provedení důkazu lze uzavřít tak, že byla-li rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána, pak metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04.12.2013, č.j. 1 As 83/2013-60).

Na základě všeho výše uvedeného proto krajský soud souhlasí s tím, že správní orgány pomocí výše specifikovaných důkazů zjistily skutkový stav věci, o němž neměly žádné důvodné pochybnosti, a prokázaly, že se žalobce dopustil daného přestupku. Stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Hodnotily-li správní orgány popsané důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, mohly dospět k jedinému možnému logickému závěru, a to že se žalobce skutečně přestupkového jednání dopustil. Výslech obou zasahujících policistů (nadto v případě prap. L. DiS. opakovaný), tvrzeného spolujezdce, provedení návodu k obsluze rychloměru či jiných navrhovaných důkazů za situace, v níž žalobce nepodal k zatímní skutkové verzi případu žádná relevantní konkurující tvrzení, by pak byl ze strany žalovaného naprosto zbytečný (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 02.05.2013, č.j. 3 As 9/2013-35). Podle názoru zdejšího soudu tak nevznikají pochybnosti o tom, že žalobce svým jednáním porušil ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 ve spojení s ustanovením § 18 odst. 4 silničního zákona. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu.

V.

Závěr a náklady řízení

Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho

běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. října 2018

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.